

РЕШЕНИЕ

№ 48

гр. С., 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети март през две
хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ради Ив. Йорданов

при участието на секретаря Т. Р. Вутева
като разгледа докладваното от Ради Ив. Йорданов Търговско дело №
20231800900153 по описа за 2023 година

Ищцата Т. Д. Д. с ЕГН***** с адрес гр.Г. ул.“Космонавт“ №17, чрез
упълномощения процесуален представител адв.С. Н., е предявила иск по чл.557, ал.1 т.1 КЗ
във връзка с чл.497 ал.1 т.2 КЗ срещу „Г.“ с адрес гр.С. ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.4, за
осъждането му да ѝ заплати следните суми:

26000,00 лв. /двадесет и шест хиляди лева/, застрахователно обезщетение за претърпените от
мен неимуществени вреди в резултат на ПТП, заедно със законната лихва върху присъдената
сума от 24.01.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, както и да ми присъдите
направените по делото разноски.

На 11.11.2022г. около 05:55 часа ищцата Т. Д. Д. пострадала в резултат на ПТП в гр.
С.. Пресичала бул. „Сливница“ в района на кръстовището с ул. „д-р Петър Дертлиев“ на
маркирана пешеходна пътека М8.2, когато била ударена от неустановен лек автомобил,
който се движел по бул. „Сливница“ с посока от бул. „Константин Величков“ към ул.
„ген.Владимир Димчев“. След ПТП водачът напуснал местопроизшествието и не изчакал
компетентните органи.

Виновен за настъпване на ПТП е водач на неизвестен автомобил, който нарушил
правилата за движение по пътищата, не спрял на маркирана пешеходна пътека, за да я
пропусне да премине и станал причина за настъпване на местопроизшествието.

В резултат на ПТП получила изключителни тежки травматични увреждания,
изразяващи се в контузия на коляното, контузия на лакътя, контузия на долната част на
гърба и таза и травма на окосмената част на главата. Била закарана в ЦСМП във ВМА с
главоболие и болки по цялото тяло. Била прегледана от лекар-неврохирург и травматолог.
Направени ѝ били изследвания - рентгенография на носни кости, лицева рентгенография на

долна челюст нос-чело, полуяксялна рентгенография на цял череп, профилна рентгенография на цял череп - десен профил. След извършените изследвания ѝ била поставена диагноза навяхване и разтягане на свързващия апарат на шийния отдел на гръбначния стълб. Предписано ѝ било да носи шийна яка, като ѝ били дадени указания за покой. Изпитвала силни болки и имала ограничени движения в областта на врата. Във връзка с контузията на коляното ми били извършени рентгенография на дясна коленна става, рентгенография на дясна лакетна става, рентгенография на лумбални прешлени и рентгенография на таза. След направените изследвания ѝ било препоръчано да постави таторна шина на коляното, като по този начин бе обездвижено. Изпитвала болки както при пасивни, така и при активни движения в медиалната област на дясното коляно. Следвало да приема веносмил, обезболяващи и да използва фиброзинал гел. От силния стрес станала силно тревожна и изпитвала паника. Налагало се да има придружител, когато излиза навън за дълъг период от време. Продължава да има проблеми със съня, които се изразяват в будване през нощта, а когато заспи сънувам кошмари. Поема силни лекарствени средства.

И към настоящия момент продължава да изпитва силни болки и движенията ѝ са затруднени. Налице са непрестанни болки, за което се налага да приема обезболяващи медикаменти. Лечението ѝ продължава. Все още не е излекувана.

Търпяла е изключителни болки и страдания, търпи ги и сега, ще ги търпи и за в бъдеще. Неимуществените ѝ вреди са в размер на 26000,00 лв./двадесет и шест хиляди/ лева.

Съгласно чл.557, ал.1, т.1 от КЗ ответникът носи отговорност по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“, когато неимуществените вреди са причинени от МПС, което е напуснало местопроизшествието и не е било установено /неидентифицирано МПС/. Отговорността на ответника е в пълен размер, т.е. до размера на действителните ми неимуществени вреди, но не повече от 10000000 /десет милиона/ лева. Съгласно чл. 432, ал.1 от КЗ искът може да бъде насочен и направо срещу застрахователя, а в случаи, когато ПТП е причинено от неидентифицирано МПС с неизвестен водач и срещу ответника.

Препис от исковата молба с доказателствата към нея е изпратен на ответника „Г.“, който е депозирал писмен отговор.

Г. е създаден през 1997 г. , като основна цел на законодателя е била да се избегнат случаите, в които за поправяне на вредите се разчита само на платежоспособността на деликвента и увредените от ПТП лица/имущество да не бъдат репарирани. Функциите на Фонда са- обезщетителна, обезпечителна, социална и защитна функция. Основна роля имат обезщетителната и обезпечителната функция, които се изразяват в това, че спрямо увреденото лице отговаря както деликвентът, така и Г. в случаите на липса на застраховка „Гражданска отговорност“, който по правило е платежоспособен и може да посрещне големи по своя размер задължения. Предназначението на Фонда е да се осигури обезщетение в полза на претърпелите вреди лица от виновното поведение на водач управлявал МПС без сключена задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или причинено ПТП по вина на неизвестен извършител, в което се изразява и неговата социална функция. Функции, които категорично го различават от

застрахователите и видно от същите липсва каквато и да била търговска дейност.

Оспорва изцяло исковите претенции - по основание и размер.

Г., към настоящия момент вече е бил сезиран във връзка с процесното ПТП и е образувана щета № 23210063/20.04.2023 г., сме уведомили ищцата, че следва да представи доказателства, от които да е видно по безспорен начин, че е налице хипотезата на чл. 557, ал.1, т. 1 от Кодекса за застраховането, представени в ГФ по щетата.

Липсват доказателства, установяващи механизма, причините и обстоятелствата, при които е настъпило събитието, както и за поведението на участниците в него.

Оспорва изцяло твърдения от ищцата механизъм, въпреки че е официален документ, констативния протокол, в частта относно механизма, обстоятелствата и причините за ПТП няма качеството на свидетелстващ официален документ, а на диспозитивен такъв, тъй като не материализира удостоверително изявление на своя издател, а изявленията на самия пострадал пред длъжностното лице-издател. Поради това същия няма и материална доказателствена сила за настоящия съд.

Съгласно трайно утвърдената практика на ВКС, обобщена с решение № 15 от 25.07.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г., I т. о. на ВКС протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими за механизма на ПТП. Когато фактът, съставлява волеизявление, направено от участник в ПТП, протоколът има доказателствена сила само относно съдържащите се неизгодни факти за лицето, чието изявление се възпроизвежда от съставителя на документа. Ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи тежестта на доказване на механизма на ПТП, поради което той следва да ангажира и други доказателства, когато протоколът за ПТП не удостоверява всички релевантни за механизма на ПТП обстоятелства или преценката им изисква специални познания, които съдът не притежава.

Протоколът притежава единствено формална доказателствена сила, която би обвързала Съда и той да приеме, че автор на протокола е лицето, сочено за негов съставител.

Ангажираните по делото доказателства не са достатъчни да обусловят извод, че е осъществен фактическият състав на непозволено увреждане по чл. 45 от ЗЗД. Съставеният за процесното ПТП констативен протокол има характера на официален удостоверителен документ само за лично установените от полицейските служители и удостоверени в протокола обстоятелства - мястото на произшествието, участници, месторазположението на ППС и настъпилите увреди. Същият няма доказателствена сила за механизма на ПТП и поведението на участниците непосредствено преди и по време на инцидента, поради липса на непосредствено формирани впечатления на съставителя за тези факти, още повече, че в случая такива констатации липсват. Констативният протокол установява единствено настъпило на посочената дата ПТП, но не и факта на извършено от посочения за виновен - водач на л.а. противоправно и виновно нарушение на Закона за движение по пътищата.

В тази връзка оспорва твърдения механизъм на настъпване на процесното ПТП.

Видно от представения констативен протокол с пострадали лица единствена причина за настъпване на процесното ПТП е поведението на Т. Н., която вероятно се е движела неправилно по пътното платно и/или е предприела пресичане на коридора за движение на л.а., с което е поставила водачът му в невъзможност да реагира. Ищцата се е намирала на пътното платно,

В тази връзка счита, че вина за процесното ПТП има единствено Т. Н., която не е предприела необходимите действия за осигуряване на собствената си безопасност, пресичайки коридора на движение на л.а. и/или се е движела неправилно по пътното платно.

Тъй като липсват каквито и да било данни, прави възражение за съпричиняване на пострадалата, която е преминала на забранителен сигнал на светофарната уредба в района.

Освен това, счита, че настъпилото ПТП се явява случайно събитие спрямо водача на л.а., тъй като Т. Н., пресича внезапно коридора му на движение, без да е изпълнила изискванията на ЗДВП, се е явявала непредвидимо за него препятствие, съответно ПТП е било абсолютно непредотвратимо от страна на водача на л.а.

В случай, че приемете, че вина за процесното ПТП няма единствено Т. Н., то прави възражение за съпричиняване от страна на ищцата в размер на поне 80 %, която се е движела неправилно по пътното платно и/или е предприела пресичане на неопределено за целта място в нарушение на чл. 108, ал. 2, чл. 113 и 114 от ЗДВП.

Съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат. Достатъчно е с поведението си пострадалият обективно да способства за настъпване на този резултат или за увеличаване на обема на вредоносните последици. Принос за настъпване на вредата е налице и когато пострадалият не е допринесъл за настъпване на събитието, но с поведението си е спомогнал за собственото си увреждане. Съпричиняването обичайно се свързва с извършването на нарушение, без да е нужно същото да е виновно, но може да се изразява и в поемане на риска от настъпването на вредоносни последици или необоснованото му игнориране.

Поведението на Т. Н. следва да се определи като рисково според дефиницията, че на „всяко съзнателно или несъзнателно контролирано поведение с възприемана несигурност относно неговия резултат и/или относно възможните ползи или разходи за физическото, икономическото или психологическото благосъстояние на себе си или на околните“; рисковото поведение е социално неприемливо волево поведение е отрицателен резултат, при което не са взети предпазни мерки.

С оглед доказателствената тежест, моли Съда служебно да изиска от Столична Община Дирекция „Управление и анализ на трафика“ данни за фазите на посочената от ищцата светофарна уредба в посочения от нея ден и час.

В предявените размери исковете са прекомерно завишени с оглед принципа на справедливостта, съществуващите към момента в страната икономически условия, стандарт на живот, степента на увреждане на ищцата и трайната съдебна практика за процесната 2022 година на ПТП.

Исковите претенции не кореспондират със задължителната практика - Постановление № 4/1968 г. на Пленума на ВС и създадената при действието на чл. 290 от ТПК задължителна практика на ВКС по приложението на чл. 52 от ЗЗД - решение № 83/06.07.2009 г. по т.д. № 795/2008 г. на II т.о., решение № 95/24.10.2012 г. по т.д. № 916/2011 г. на I т.о., решение № 154/30.10.2012 г. по т.д. № 807/2011 г. на II т.о. и др. В т. II на Постановление № 4/1968 г. на Пленума на ВС е разяснено, че понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, а е свързано е преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които са специфични за всяко дело и които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Във всички случаи правилното прилагане на чл. 52 от ЗЗД при определяне на обезщетенията за неимуществени вреди от деликт е обусловено от съобразяване на указаните в постановлението общи критерии. Тези критерии са възприети и във формираната по реда на чл. 290 от ГПК задължителна практика по приложението на чл. 52 от ЗЗД, която приема, че справедливото възмездяване на настъпилите от деликта вреди изисква задълбочено изследване на общите и на специфичните за отделния спор правнорелевантни факти. Предявените претенции не кореспондират нито е трайната съдебна практика на съдилищата в Р България, нито е принципа на справедливостта, икономическите условия в страната и стандарта на живот.

Застрахователното обезщетение следва да бъде извършено не от застраховател, а от Г., създаването на който има за цел да не бъдат напълно лишени от застрахователно обезщетение увредени лица в случаите, в които няма основания за изплащане на такова по договорно правоотношение със застраховател. Също в тази връзка следва да се има предвид, че по силата на чл. 558 ал.1 от Кодекс за застраховането размерът на обезщетението, изплащано от фонда, не може да надхвърля размера на минималната застрахователна сума по задължителните застраховки, определ. за годината, в която е настъпило пътнотранспортното произшествие. По този начин посочените в чл.492 от КЗ лимити се явяват за Фонда максимални, в рамките на които конкретният размер бива съобразен с доказателствата, принципа на справедливостта, установените в страната икономически условия и стандарт на живот, и трайната съдебна практика към датата на ПТП. Установените с изменения на чл.266 от Кодекса за застраховането (Обн., ДВ, бр. 103 от 23.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., отм., бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) сега чл. 492 от КЗ промени на лимити на отговорността отразяват договорното задължение на държавата ни като страна-членка на Европейския съюз по хармонизиране на вътрешното право с общностното по отношение на правни норми от Директиви на ЕС, добиващи пряко приложение от момента, в който станат част от вътрешното законодателство на държавата-членка. Те не отразяват изменение на важни икономически критерии като минимална работна заплата, трудова заетост и покупателна способност на българското население, ето защо правилно ВКС в посочените съдебни решения взема становище за значението на лимитите наред със всички други критерии при определяне на справедливи обезщетения във всеки спор (напр. в Решение № 83 от 6.07.2009 г. на ВКС по т. д. № 795/2008 г., II т. о., ТК „Независимо от функционално обусловената отговорност на застрахователя от

отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие, при определяне на дължимото застрахователно обезщетение би следвало да се отчитат и конкретните икономически условия, а като ориентир за размерите на обезщетенията би следвало да се вземат предвид и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетенията момент”).

Твърденията на ищцовата страна, относно психичното ѝ здраве не са подкрепени с никакви писмени доказателства. Няма приложени никакви медицински документи, доказващи проблеми с психиката ѝ или проблеми със съня ѝ. Посочените характеристики на емоционалното състояние на ищцата и са твърде общи и без конкретика.

Твърденията на ищцовата страна за „и нарушения в съня“ не са подкрепени с доказателства в тази насока. Следва да бъде поставено под съмнение посоченото в исковата молба, така както се установява по никакъв начин от приложените доказателства, че Т. Н. изпитва някое от посочените състояния.

Оспорва изцяло и претенцията за лихва от 24.01.2023г.

Претенцията пред Фонда е отправена на 20.04.2023г. /видно от копие на претенцията, приложено към исковата молба/. Не е ясно как ищцовата страна е определила тази дата за датата, от която да претендира законна лихва за забава.

Фондът не е деликвент, не е застраховател и не изплаща обезщетения по силата на договор, а изпълнява едно чуждо задължение при наличието на законоустановените предпоставки и при спазване на определ.та в Кодекса за застраховане процедура. поради което на основание чл.558, ал.7 от КЗ, задължението за лихва възниква след изтичане на срока за произнасяне по претенцията на увреденото лице. В случая по предявените в ГФ претенции са образуван 2 бр. щети и бихме искали да направим следното уточнение:

Фондът се е произнесъл в законоустановения тримесечен срок. Видно от исковата молба и от молбата до ГФ, както и от писмата до ищца, които не са представени в цялост, в настоящото производство, не са били представени необходимите документи, за да може да бъде определено обезщетение. От всичко гореизложено следва да се направи извода, че ГФ е бил поставен в обективната невъзможност да се произнесе по предявените претенции. Фондът е уведомил ищцата, че следва да представи необходимите доказателства, от които да е видно основанията за определяне на обезщетение, които не бяха представени, а напротив заведена е настоящата искова претенция. Ищцата е имал възможност да предяви нова претенция с приложени необходимите документи, след което УС на ГФ отново да разгледа претенциите и да вземе решение, но ищцата не го е направила.

Фондът е учреден по силата на закон и е юридическо лице със специална цел - гарантиране изплащането на застрахователни обезщетения в определение със закон случаи и поради тази цел разполага с необходимия финансов ресурс, за да изпълни парично задължение при осъществяване на посочения и най-подходящ способ, но не и да заплаща напълно ненужно голям размер на законната лихва.

Прилага Писмо с изх. № 24-01 -175/14.07.2023г., с което ще докаже датата на

постановения отказ от страна на Фонда.

В тази връзка оспорва началния момент на законната лихва и моли, Г. да се счита в забава от датата на завеждане на исковата молба в съда - 03.08.2023г.

Моли да му се присъдят всички сторени в хода на производството разноси вкл. и не само юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК в размер на 450,00 лева.

Софийският окръжен съд, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и съгласно разпоредбата на чл.235 от ГПК намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №К-621 от 11.11.2022 г. на 11.11.2022г. около 5,55 в гр.С. бул.“Сливница“ в района на бул.“Д-р Петър Дертлиев неустановен автомобил се движил по бул.“Сливница“ с посока за движение бул.“Константин Величков“ участва в ПТП с пресичащия платното за движение по пешеходна пътека, маркирана с пътна маркировка М8,2 от ЗДвП отдясно наляво пешеходеца Т. Д. Д..

По делото се разпита свидетелката В.М.А..

„Т. пострада при ПТП, на 11 -ти ноември, петък, сутринта в шест без пет. Тя беше от страната на мебелния магазин, аз бях от страната на „М.“ и тя да пресича, вече й останаха две-три крачки да пресече на тротоара и човекът я блъсна и избяга. Изтичах до нея, видях, че беше много паникьосана, обувките й изхвърчаха, събрах й нещата и звъннах на такси. Заведох я до работата й - аз там спортувам в тоя фитнес, тя работи там. Викнаха й линейка от рецепцията, не знам какво е станало след това, но жената беше много уплашена. Почти вече беше се осветлило, когато стана това, там на мястото на катастрофата има улични лампи. Тя пресичаше на пешеходната пътека. Имаше светофарна уредба там, но светофарите не работеха, светеше в жълто. Там платното май беше с четири или пет ленти. Аз я познавам отпреди катастрофата, аз отивам на фитнес, тя на работа, от фитнеса се познаваме с нея. Автомобилът, който я блъсна, се движеше от дясната страна, идваше от мебелната страна и той завива от дясната й страна и я удря и продължава направо. Тя пресичаше, а той я блъсна. Автомобилът я блъсна с неговата предна дясна страна. Той направо я захвърли и избяга, аз се затичах, вдигнах я, но беше в шок. Аз й събрах нещата, вдигнах я, извиках такси и я закарах във фитнеса. Аз тогава също бях в шок и не знаех какво да направя в този момент. Нямаше други хора там на мястото, бях само аз. Когато стана сблъсъкът разбрах, че е ранена на коляното и на врата. Аз просто звъннах на таксито и я закарах там, те й викнаха линейката, аз след това нищо не знам. Тя тогава беше много паникьосана и жената не знаеше къде точно я боли. Не видях автомобила какъв цвят е, той изчезна безследно, той много бързо караше. Тя като пресичаше беше с гръб към автомобила. На мен това ми е обичаен маршрут към фитнеса, с Т. се засичаме всяка сутрин, аз всеки ден ходя на фитнес. Закарах я в работата й, защото аз бързах и затова я закарах там, и тя ме помоли да я закарам, исках да се обадя на тел. 112, но тя ме помоли да я закарам в работата й и жената от

рецепцията звънна за линейка и не знам повече.

В жк „Люлин“ е фитнесът, срещу мола при тунела. Аз пътувам там с автобус, вземам го на спирката на автобус 310. Викнах такси и я закарах. Аз се намирах на „М.“, точно там и тръгнах да пресичам към спирката на 310, там има магазинче. Т. се намираше на магазина, мебелния магазин, тя трябваше да дойде до мен, да дойде към „М.“, колата се движеше от мебелния магазин. Колата се движеше в същата посока, в която се движеше Т., колата направи десен завой и удари Т. от дясната ѝ страна, в десния крак, не знам в каква посока отиде колата. Аз се паникьосах и не видях накъде отива, просто отидох при жената. Аз тогава пресичах спирката на автобус 310 и се обърнах към Т. след удара, тоест не съм видяла самия удар.“

По делото се прие заключението на съдебно автотехническа експертиза.

Според заключението ПТП е настъпило в гр. С., в зоната на кръстовището между бул. „Сливница“ и Бул. „д-р Петър Дертлиев“, на пешеходна пътека.

Преди удара, автомобилът се е движил по бул. „д-р Петър Дертлиев“, от магазин „Зона мебел“, към бул. „Сливница“ и в зоната на кръстовището е извършил ляв завой и е навлязъл по булевард „Сливница“, в посока към центъра на града.

Предвид извършваната маневра за ляв завой на 90°, по техническа преценка скоростта му не е била по-висока от около 40 км/час.

Пешеходката е пресичала булевард „Сливница“ по пешеходна пътека, маркирана с М8.2 от ППЗДвП. Няма данни за налични пътни знаци и брой пътни ленти.

Тъй като пешеходката се е намирала в зоната на пешеходната пътека, ПТП е могло да се избегне, ако водачът на неизвестния автомобил е осигурил предимство на същата да премине първа.

Предполагамото място на удара, между челната дясно част на неизвестния автомобил и дясната странична част на пострадалата пешеходка изводимо от констативния протокол за ПТП с пострадали лица и от разпита на свидетелката се намира на булевард „Сливница“, в платното за движение към центъра на гр. С., в зоната на пешеходната пътека, на около 1,00 до 3,00 метра в ляво от десния тротоар на булеварда.

Няма данни за ограничена или намалена видимост към момента и в зоната на ПТП.

При така описаното пресичане, пешеходката е преминала през цялата ширина на платното за движение по бул. „Сливница“ в посока от центъра към периферията на града, разделителното пространство между платната за движение в противоположните посоки по булеварда и почти е изминала широчината на платното за движение по същия булевард, за движение към центъра на града.

Т.е. „внезапно навлизане“ в платното за движение на пешеходката няма как да има.

Пешеходката е била длъжна ПРЕДИ ДА НАВЛЕЗЕ В ПЛАТНОТО ЗА ДВИЖЕНИЕ, да се съобрази с разстоянията, до приближаващите се ППС и с тяхната скорост на движение. В конкретния случай, предвид техническия анализ на конкретната ситуация, разстоянието,

което изминава пешеходката в зоната на платното за движение и определеното предполагаемо място на удара, към момента на навлизане на пешеходката в платното за движение, най-вероятно увреждащият автомобил е бил далеч от кръстовището и не е имало дори пряка видимост между водача на автомобила и пешеходката.

По делото се прие заключение на съдебно-медицинска експертиза. От заключението се установява, че Т. Д. Д. е получила следните травматични увреждания:

Контузия на главата.

Рана на устната/не е уточнено на горна или долна/.

Навяхване на шията.

Контузия на десен лакет.

Контузия на дясното коляно.

Контузия на долната част на гърба и таза.

По повод травматичните увреждания е назначена терапия, изразяваща се в покой, мека яка на шията, стегната шина на коляното, медикаменти.

Контузията на дясното коляно е наложила поставянето на тази шина.

Навяхването на шията е наложило поставянето на мека шийна яка.

В резултат на причинените травматични увреждания пострадалата е изпитвала спонтанни и при активно и пасивно движение болки и страдания, които са били по-силни в началото с намаляващ интензитет до изчезването им в рамките на около 25-30 дни.

След инцидента пострадалата е транспортирана в кола на спешна помощ, след което е обработена в Спешно отделение, откъдето са и издадените и приложени по делото медицински документи, което определя констатираните увреждания да са причинени от процесното пътнотранспортно произшествие.

Уврежданията се дължат на механично въздействие, каквото се наблюдава при блъскането на пешеходец от автомобил. Няма отразени такива увреждания, които биха се получили от изпускането на предмети и контакт с телесни повърхности на пострадалата.

Констатираните травматични увреждания са от такова естество, че подлежат на пълно възстановяване.

По делото няма приложена медицинска документация от по-късен етап, в която да е отразено усложнение на причинените травматични увреждания или на някои от тях, поради което експертизата счита, че към момента няма отклонения от нормалното физическо състояние на пострадалата.

По делото се разпита свидетеля И.В.Н..

„Снаха ми Т. пострада при ПТП миналата година. Увреждания от удара - крака, главата, лицето, с големи травми, аз вземам лечението, лекари, „П.“. В същия ден, когато я удари колата, след час и половина - два разбрах за ПТП. Аз съм таксиметров шофьор, звънят ми по телефона и отивам. За първи път след катастрофата я взех от ВМА болница, тя не

можеше да ходи, не беше приета, само ѝ направиха там някакви прегледи и тя не можеше да ходи, аз отидох, взех я и я качих в колата. Не е оставяна за лечение в болница нито в „П.“, нито във ВМА, прегледаха я и я пуснаха, защото... не си спомням защо, но тя беше с тежки травми на крака, на главата и на врата. Изписват ѝ домашно лечение и шини за крака, за врата, купуваме тези неща, мехлеми и един месец седи с шината, после почваме рехабилитации в домашни условия. Домашно лечение. Болеше я глава, не се чувства добре, постоянно иска хора около нея. Тя живее в ж.к. „Модерно предградие“, а аз живея в ж.к. „Красна поляна“, не живеем в едно домакинство. Аз всеки ден ходех при нея, купувах ѝ лекарства, купувах, защото мъжът ѝ, който ми е син, е първа група инвалид и аз се грижех и за двамата. Тя си работеше преди катастрофата, работеше във фитнес-клуб, чисти там. След ПТП-то два месеца лежа, общо четири месеца не е ходила на работа. Вследствие на тези увреждания тя не можеше да си пазарува сама, на работа не можеше да ходи, сама да се обслужва лека-полека можеше. Много трудно се обличаше, тя жена ми ходеше, готвеше, чистеше, переше, аз всеки ден също, защото снаха ми има малко дете - сега ще направи четири години. Трудно се грижеше за детето, почти не. Тя почти два месеца си беше в легнало положение, след рехабилитацията почна леко да се движи, да излиза. Не е ползвала помощни средства като бастуни и патерици. Един месец остана с шини на врата и крака и после почнаха рехабилитациите. Аз купувах лекарствата - някакви мазила и хапчета, ама какви що изобщо нямам представа, защото тя беше в някакъв стрес, не можеше да седи сама, постоянно искаше хора, главозамайване, като страхова невроза имаше до скоро. През този период не е ходила на психолог и психиатър, казваше, че я е страх сама, беше нервна. Т. оздравя втория-третия месец, вече ходи, движи се, но не е ходила четири месеца на работа. Психически ѝ беше много трудно, тя все още изпитва страх, все още е неадекватна. Като се върна на работа все още има страх, тя стана половин човек след този удар, какво получи и направи не знам, все иска човек до нея, да не е сама. По принцип приятелката ѝ я придружава до работа, колежките ѝ ходят с нея, че я е страх сама да се движи.

Сутринта се случи, час и половина-два след удара ми звънят по телефона и отидох в „П.“, взех я, защото там нещата не се случваха, затова я закарах във ВМА. В домашни условия идваше рехабилитатор, заплащахме, за да ѝ прави рехабилитация. Десният ѝ крак беше пострадал.“

С молба от 20.04.2023г. ищцата Т. Д. Д. е отправила искане за заплащане на застрахователна претенция към ответника „Г.“.

С отговор от 26.04.2023г. ответникът Г. е поискал представянето на допълнителни доказателства.

С писмо от 14.07.2023г. ответникът ГФ е отказал изплащането на обезщетение.

При така приетата фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Съдът намира, че искът е допустим и частично основателен.

Ищцата Т. Д. Д. е предявила пряко срещу „Г.“ осъдителен иск за обезщетение за претърпени неимуществени вреди от непозволено увреждане, в резултат на ПТП, при което са причинени неимуществени вреди, вследствие на телесни увреждания, причинени на

територията на Република България от моторно превозно средство, което е напуснало местопроизшествието и не е било установено (неидентифицирано моторно превозно средство).

Правното основание на иска е чл.557, ал.1 т.1 КЗ във вр. с чл.45 ЗЗД и чл.52 ЗЗД във връзка с чл.497 ал.1 т.2 КЗ.

Видно от събраните доказателства, констативен протокол за ПТП с пострадали лица, показанията на свидетелката В.М.А. и заключението на съдебно автотехническата експертиза се установява, че на 11.11.2022г. около 5,55 в гр.С. бул.“Сливница“ в района на бул.“Д-р Петър Дертлиев неустановен автомобил се движил по бул.“Сливница“ с посока за движение бул.“Константин Величков“ участва в ПТП с пресичащия платното за движение по пешеходна пътека, маркирана с пътна маркировка М8,2 от ЗДвП отдясно наляво пешеходеца Т. Д. Д..

От това следва несъмнен извод за наличието на обективния и субективния елементи от общия деликтен фактически състав по чл.45 от ЗЗД: деяние, противоправност на деянието, вреди, причинно-следствената връзка между деяние и настъпилите вреди. Вината на водача се предполага, чл.45 ал.2 ЗЗД, като не се доказва лисата на такава у водача на неустановения автомобил.

Водачът на неизвестното МПС е нарушил правилата за движение по пътищата ЗДвП:

„Чл. 5. (1) Всеки участник в движението по пътищата:

(2) Водачът на пътно превозно средство е длъжен:

1. да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства;

чл.20 ЗДвП ал.1 „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват

ал.2 „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“

„Чл. 25. (1) (Доп. - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) Водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, ..., да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение.“

Не е основателно възражението на ответника Г. за съпричиняване, тъй като пешеходката, видно от САТЕ и показанията на свидетелката В.М.А. не е излязла внезапно на пътното платно, вече и почти приключила пресичането, което е осъществявано на

пешеходна пътека. Същата не е могла да възприеме завиващия автомобил. Също така не е преминала на забранителен сигнал на светофарната уредба в района, тъй като същата е светела жълто и се е прилагала надлъжната маркировка на пешеходната пътека, която ѝ е осигурявала предимство за пресичане на пътното платно.

Съдът кредитира заключението на съдебно-медицинската експертиза, че при ПТП пострадалата Т. Д. Д. е получила следните травматични увреждания: Контузия на главата, рана на устната, навяхване на шията, контузия на десен лакет, контузия на дясното коляно, контузия на долната част на гърба и таза, контузията на дясното коляно е наложила поставянето на тази шина.

Навихването на шията е наложило поставянето на мека шийна яка.

В резултат на причинените травматични увреждания пострадалата е изпитвала спонтанни и при активно и пасивно движение болки и страдания, които са били по-силни в началото с намаляващ интензитет до изчезването им в рамките на около 25-30 дни.

Съдът кредитира и показанията на свидетеля И.В.Н. за претърпените от пострадалата Т. Д. Д. болки и страдания в процеса на лечение и възстановяване, което кореспондира с изводите на СМЕ.

Дължимото обезщетение следва да бъде определено по справедливост-чл.52 ЗЗД и съобразно общественото разбиране за справедливостта. Пострадалата Т. Д. Д. е получила контузии на главата, шията, десния лакет, дясното коляно, долната част на гърба и таза, установени от СМЕ. Пострадалата е на 32г. към момента на настъпване на ПТП, като уврежданията са възстановени. Пострадалата е изпитала значителни по интензитет болки и страдания, които постепенно са намалявали. Ето защо съдът намира, че обезщетението за неимуществени болки и страдания следва да се определи в размер на **20 000,-лв.** Ето защо съдът намира искът за основателен в размер на 20 000,-лв., като за остатъка до пълния предявен размер 26 000,-лв. следва да се отхвърли.

По отношение на обезщетението за забава върху главницата, съгласно чл.497 ал.1 т.2 КЗ следва да се присъди от 20.07.2023г. след изтичане на срока по чл.496 КЗ.

При този изход на спора и на основание чл.78 ал.1 ГПК и чл.38 ЗА и чл.7 ал.2 т.3 Наредба №1/2004г. за минималните адвокатски възнаграждения ответникът „Г.“ следва да бъде осъден да заплати на пълномощника на ищцата адв. С. К. Н. сумата **2200,-лв.**

Съгласно чл.78 ал.3 ГПК ответникът има право на разноски съобразно с отхвърлената част от исковете. Ответникът ГФ е сторил разноски в размер на 200,-лв. САТЕ, 300,-лв. СМЕ и 350,-лв. юрисконсултско възнаграждение общо 850,-лв., поради което следва да му се присъди сумата **196,15лв.**

Съгласно чл.71 ГПК, чл.78 ал.6 ГПК и чл.1 от Тарифата за държавните такси, събирани от съдилищата по ГПК, на СОС следва да се присъди дължимата държавна такса в размер на 800,-лв. (4% върху 20 000лв.), както и направените разноски в размер на 500,-лв. или общо **1300,-лв.**

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.557, ал.1 т.1 КЗ във вр. с чл.45 ЗЗД и чл.52 ЗЗД във връзка с чл.497 ал.1 т.2 КЗ, „Г.“ с адрес гр.С. ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.4, да заплати на Т.

Д. Д. с ЕГН***** с адрес гр.Г. ул.“Космонавт“ №17, сумата **20 000,-лв.** (двадесет хиляди лева), представляващо застрахователно обезщетение за претърпените от Т. Д. Д. неимуществени вреди в резултат на ПТП, заедно със законната лихва върху присъдената сума от 20.07.2023г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска за остатъка до пълния предявен размер в размер на 26000,-лв. като неоснователен и законната лихва за забава за периода 24.01.2023г. до 19.07.2023г.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.1 ГПК и чл.38 ЗА и чл.7 ал.2 т.3 Наредба №1/2004г. за минималните адвокатски възнаграждения „Г.“ с адрес гр.С. ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.4, да заплати на **адв. С. К. Н. САК** гр.С. бул.“Македония“ №12 ет.3, сумата от **2200,-лв.** (две хиляди и двеста лева), представляващи разноски по делото, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 ГПК **Т. Д. Д.** с ЕГН***** с адрес гр.Г. ул.“Космонавт“ №17 заплати на „Г.“ с адрес гр.С. ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.4, сумата от **196,15лв.** (сто деветдесет и шест лева и петнадесет стотинки), представляващи разноски по делото, съобразно отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.6 ГПК „Г.“ с адрес гр.С. ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.4, да заплати на **СОФИЙСКИЯ ОКРЪЖЕН СЪД** гр.С. бул. „Витоша“ №2 сумата **1300,-лв.** (хиляда и триста лева), представляващи държавна такса и деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд гр.С. в двуседмичен срок връчването му на страните.

Съдия при Софийски окръжен съд: _____